

גליון מס' 3 ■ שנה 37 ■ אפריל 2020 ■ תש"פ

קהילתון

בעבר "היים אקספרס"

קהילתון

בימי

קורונה

תוכן עניינים

קובץ חמישי – 27.4.20

- (1) דברים שרציתי לומר – מיכה לימור
- (2) למאה ועשרים – עמוס ירקוני
- (3) הרהורים בזמן קורונה – תמר פלד
- (4) מפגשים אישיים בברלין – יעקב שורר
- (5) דיור מושלם – שירותי דיור מוגן בביתך

עורך: מיכה לימור

1) דברים שרציתי לומר

מיכה לימור

הפעם הזאת אני בוחר רק להודות.

רציתי לומר הרבה דברים אחרים.

רציתי לבקר ביקורת מרה על התיוג שעשתה ועושה הממשלה לבני הגיל השלישי בלי קשר למצבם הפיזי. רציתי לומר דברים על הפקרתם של החולים הסיעודיים בבתי האבות, על הקמצנות הבלתי מובנת בבדיקות, על ניצולה של המגפה

לצרכים פוליטיים ואחרים. אבל לא אומר כל זאת הפעם, אולי בפעמים הבאות. היום אני רוצה רק להודות. אני רוצה להודות ליו"ר שלנו, בני זוסמן, על המשך פעילותו הבלתי נלאית מהבית, לסגל שלנו, המנכ"ל, חיים ישראלי ולמנהלות/מנהל הבתים אריאלה, איתי, צלילה, אורלי וענת, למנהלת הקהילה ולמנהלת ה"דיוור מושלם" שמתייצבים, פיזית, יום יום ב"חזית", ויחד עם העובדים שבמשמרות עושים כל שלא ידם להעניק לחברינו בקהילה - בבתי הפרטיים - ולדיירינו בדוירים המוגנים, את התנאים המיטביים במציאות הבלתי אפשרית כדי לקיים אורח חיים סביר ואפילו נעים. תודה למנהלים ותודה לעובדים מן השורה. תודה רבה.

עמוס ירקוני

לא למניין השנים שאנחנו מאחלים איש לרעהו, אלא למי שנבחרו לכנסת ונשבעו. כן, נ ש ב ע ו. האינכם מבינים שהכול בזים לכם. שהסבלנות עומדת להיגמר כל רגע, ומישהו - מסגר או אלוף - יחליט שהוא יכול לעשות יותר טוב מאשר כולכם ביחד? האין שנים-שלושה מכם שיידברו ביניהם ויציבו מראה לפני ה"נבחרים", ישברו את המסגרות המקודשות ויתחברו להביא מנהיגות לעם הזה? מנהיגות שתוביל את ה-9 מיליונים יחד, כי איש מהם אינו יכול להביא מזור בעצמו, גם לא רוב של 61%. אתם נראים כמו היושבים ב"חברותא" בישיבה ומתפלפלים בסוגיה, או כמו באוניברסיטה ב"סיעור מוחות" מחפשים פתרון ב"קייס-סטאדי". יותר גרוע, כמי שמגנים על הכסת"ח שלכם. אני חצוף? "המלך הוא ערום!" הסתכלו החוצה - ה"קייס" משתולל ברחובות ובבתים, והסוגיה יכולה לחכות לתיקו. אתם לא בבני-ברק ולא בבוסטון. כל אחד מכם נ ש ב ע א י ש י ת בירושלים. ראינו אתכם! שבו יחד, קרוב או קצת מרוחקים, אל תתפזרו עד שתקבלו את ההחלטות הנדרשות לחצי השנה הקרובה. אם לא תעשו זאת, תקומנה בבחירות הבאות רשימות שבהגדרה לא יכללו איש מחברי הכנסת הנוכחית כי נכשלתם. יחד וכל אחד לחוד. בשביל זה בחרנו בכם לפני שנה! "נבחרים" הם אנשים שנבחרו בדרך כלשהי, ואילו יחד אתם נבחרת שתפקידה להתנהל ולנצח. קראו על מלחמת האחים בימי בית שני. חישבו רגע מה יגידו עליכם מי שיינצלו מהקטסטרופה של היום, ומה יכתבו עליכם ההיסטוריונים!

הדעה נכתבה טרם חתימת ההסכם שעדיין לא מומש והיא תקפה גם בימים הבאים.

3) הרהורים בזמן קורונה

תמר פלד

ידענו שזה יגיע.

הרי דברנו על fin de siècle

דיברנו על אפוקליפסה

דיברנו על הרס כדור הארץ

מנבאי הקצים נשפו לנו בעורף.

חשבנו על דרמות גדולות,

צונמי, שריפות ענק, הוריקנים,

על נגיף קטן, מיקרוסקופי,

לא חלמנו

בלתי נראה, לכאורה בטל בשמים

אך הינו מדבק, קטלני.

הומוספינס יקר, הגיע זמן ענווה.

אתה המומחה לרובוטיקה, לרפואה לחלל,

הסתכל על עצמך עכשיו.

מתבודד, נחבא מאחורי מסיכה,

גם ילדים גם נכדים הפכו לך למסוכנים.

קורונה טרפה את הקלפים,

קרעה עבותות החיבוק ומגע.

מוות מאיים על רבים

בעוד אביב צוחק בשפעתו.

איך נחלק את הקלפים מחדש?

מה יהיה אתנו אחרי המבול?

הומוספינס יקר, בעודך מתעשת,

האזן שוב למשק כנפי צפור,

הקשב לפסיעות זעירות של צב

ושמח בנשימתך עדיין קצובה.

השמיים עדיין כחולים.

יעקב שורר

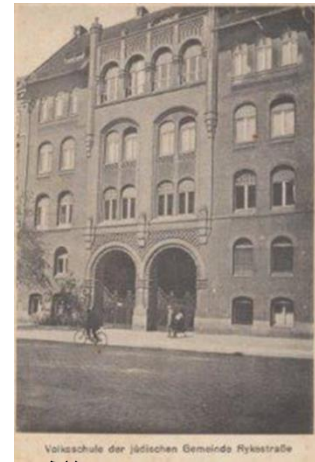
נולדתי בחיפה שנים ספורות לפני קום המדינה, להוריי ישראל ולינה שרייבר שעלו מברלין בשנת 1939. גדלתי כאן כבן יחיד להורי היקים, בעוד שחבריי וחברותי רובם ככולם, היו בני משפחות שמוצאן ממזרח-אירופה. בשנות המדינה הראשונות כולנו חונכנו נגד כל מה שקשור בגרמניה, לכן סירבתי לדבר גרמנית עם הוריי ונמנעתי מכל ההזדמנויות לבקר בגרמניה (ואפילו חנים). בחלוף השנים התרככו עמדותיי כלפי גרמניה, וגם כלפי בני הדור הצעיר בגרמניה, וכך – כשנודע לי על משלחת מורים שמוזמנת לברלין – הצטרפתי, אמנם בחששות, אך מתוך סקרנות ורצון טוב. בשנת 2004 השתתפתי במשלחת של כעשרים מורים ומורות מישראל, שנועדה להשתתף בסמינר במשך שבועיים בברלין, עם עמיתינו – אנשי חינוך גרמנים.

מפגש ראשון - קיץ 2004

אנו נוחתים בנמל התעופה של ברלין. את פנינו מקבלים בלבביות אמתית עמיתינו הגרמנים, רובם בני דורי. אנו מתיישבים יחדיו באוטובוס מהודר, ויוצאים לסיוורנו הראשון, "סייטסיאנג" של תיירים, היכרות ראשונית עם מרכז העיר ברלין. אני מתיישב בספסל הראשון אחרי הנהג ועיניי בולעות כל מבנה, כל רחוב, כל סמטה. אני בהתרגשות מלכתחילה, שהרי התכוונתי לנסיעה הזו, אספתי מידע על ברלין ועל חיי הוריי בעיר הזו לפני עשרות בשנים. האוטובוס נוסע ברחוב מרכזי ופתאום סוטה אל רחוב צדדי. והנה פתאום, בבת אחת נגלה לעיניי ביה"ס שבו אבא לימד – ממש אותו המבנה שמוכר לי מהתמונות באלבום המשפחתי. אני מעיף מבט לשלט של שם הרחוב, ואכן זהו "ריקשטרסה", וזה גם שמו של ביה"ס.

והיום

אז....

אני משמיע צעקת התרגשות - עצור! כל יושבי האוטובוס – הישראלים ומארחינו הגרמנים מופתעים – מה קרה לו? האוטובוס אכן נעצר ואז אני ניגש למיקרופון ומספר להם בהתרגשות מה שעבר עלי כרגע. כיוון שהאנשים אינם מכירים אותי ואת תולדותיי – הם נרגשים מאד מהסיפור ונדמה לי שהמארחים הגרמנים נרגשים אפילו יותר מהישראלים.

כמה ימים מאוחר יותר, אחרי שכבר "שבענו" מפגשים, שיחות, הרצאות ודיונים, אני מבקש יום חופשי כדי לשוטט בעצמי בעיר. התחנה הראשונה היא שדרות "אונטר דן לינדן" (Unter den Linden).

אני הולך בהן לבדי, וממש מרגיש כאילו אני צועד על עקבותיהם (או בעקבותיהם) של הוריי. בעיני רוחי הם זוג צעיר, מאוהב, ההולך לטייל בשדרה המפורסמת בשעות הערב, אולי אחרי שראו הצגת תיאטרון טובה, מחובקים זה עם זו, ומדברים (גרמנית, כמובן) על ההצגה – כיצד התרשמו, מהו המסר, רמת הבימוי והמשחק, התפאורה המיוחדת, אולי יש גם קצת חילוקי דעות. אבא בוודאי מוסיף הרבה מהידע שלו, הרי הוא קרא על ההצגה ועל מבצעה עוד לפני שראה אותה, הוא "מכיר את השחקנים" ויודע גם על המחזאי ומחזותיו הקודמים. ואימא – אמנם לא קראה ולא יודעת – אבל אצלה פועל הרגש וגם האינטואיציה, ומכאן (אולי) נובעת המחלוקת ביניהם. אני מתבונן במבנים המוכרים לי – שער ברנדנבורג, האוניברסיטה על שם הומבולט, מבני החנויות הגדולים ועוד. הם מוכרים לי גם מספרי האדריכלות, שאותם הכרתי עוד בילדותי (מספרייתו של אבא) וגם מהסיפורים אשר שמעתי מפיו. לכן אני מרגיש מעין "דו"ה וו", אני כאילו חוזר למקומות שבהם כבר הייתי פעם.

מפגש שני - חורף 2006

בטיסה השנייה לברלין אני מתעורר מתנומה קצרה ומשקיף מחלון המטוס, אך בגלל העננות הסמיכה איני רואה דבר. שוקע בכורסה ושוב מנמנם, אך כעבור שעת טיסה, כשעיניי נפקחות, אני רואה מחזה מרהיב: השמים בהירים, השמש זורחת, ופסגות ההרים מבהיקות בלובן השלג. אני מצמיד עיניי לחלון ומבחין שכל השטח הענק שמשתרע מתחתיי מכוסה במעטה לבן, רצוף מאופק עד אופק. רק כשאני מחדד את מבטי אני מבחין בפסי כבישים ישרים, בקווי נהרות מתפתלים, במשבצות של שטחי חקלאות ובמקבצי בתים של כפרים או עיירות, הפזורים כאילו באקראי על פני השטיח הלבן, האינסופי. כאשר הקברניט מכריז כי מתקרבים לנחיתה בברלין – מבעד החלון עדיין השמש זורחת, השמיים כחולים וקשה להאמין שבחוץ קר, וכשהוא מודיע שהטמפרטורה בחוץ היא מינוס 18 מעלות, אני עוטה את כל השכבות ויוצא לאולם הנוסעים.

כאן עדיין חמים ונעים אך ביציאתי החוצה, בבת אחת אני מרגיש את הכפור. קור עז ויבש חודר לקנה הנשימה ומפיק אדי נשימה סמיכים. אני הולך בחוץ, מתפלא שהקור לא נורא כפי שדמיינתי, אבל מיד אני חש כאב חד באצבעות ידיי. מסתבר, שלמרות הכפפות העבות כפות ידי קופאות. אני מניח את המזוודות, תוחב את ידיי לכיסי המעיל עד שאצבעותיי מפשירות, ורק אז שולף אותן, אוחז במזוודות וממשיך בדרכי לאוטובוס שמוביל אותי לבית זוג ידידיי - המורים הגרמנים שהכרתי בשנת 2004. כבר כמה ימים שלג עבה מכסה את הקרקע בגינת ביתם. כל העצים ניצבים בשלכת ורק פה ושם כמה צמחי מטפסים ירוקים נכרכים על גזעיהם. פתאום אני רואה ציפורים קטנות מנותרות מענף לענף. הצבעוניות שלהן מהווה ניגוד בולט לענפים העירומים ולצבעי השחור, האפור והלבן ששולטים בגינה. בעוד הציפורים נצמדות לשקיות הזירעונים התלויות עבורם על ענפי העצים, אני מבחין פתאום בסנאי קטן המתרוצץ על פני השלג, מקפץ ומחפש מזון להחיות את נפשו. הוא מזנק על גזע העץ, מטפס בזריזות אל הענפים העליונים שם הוא מגלה את שקיות הזירעונים ואוכל מהן בשקיקה. מזה כשבוע הטמפרטורה מתחת לאפס, לכן השלג נותר קפוא והוא מקשט את כל העיר. השלג הלבן שמכסה ברצף את כל הגינות ואת הגנים הציבוריים, יוצר אצלי הרגשה של חג. אמנם לצדי המדרכות מונחות ערימות השלג המלוכלך שנערמו על ידי עובדי העיריה, אבל בגינות השלג הלבן נותר טהור ונקי. פה ושם אני מבחין בעקבות של בעלי חיים או אנשים שדרכו על השלג, ואני נמשך בעקבותיהם. אני נכנס לגינה ציבורית, צועד בזהירות על השלג אשר חורק תחת נעליי הכבדות. הקור והשלג מלווים את קולות החריקה, משרים עליי הרגשה של חורף אמתי ואז, כשאני מתקרב לאחד השיחים, אני מבחין שבקצות ענפיו הערומים כבר מופיעים ניצנים צעירים. הם עדיין רדומים, אך ממתינים ללבלוב שיבוא באביב.

מפגש שלישי - שלהי קיץ 2017

ברלין, ערב חג סוכות תשע"ח, שלושה באוקטובר 2017. ארבעה אנשים, שלושה דורות, מבקרים יחד במה שהיה פעם הרובע היהודי בברלין: רעייתי ואני, ליאור בננו הבכור ודורון בנו, נכדנו הבכור. מתחילים את היום במוזיאון קטן וצנוע, המוקדש לתיעוד הספורטאים היהודים שפעלו בברלין לפני מלחמת העולם השנייה. התצוגה צנועה ומינימליסטית, מעט תמונות וטקסטים מתנוססים על הקירות. בזווית העין אני מבחין במצגת של תמונות היסטוריות המתחלפות בזו אחר זו. לפתע אני מזהה ביניהן תמונה מוכרת מהאלבום המשפחתי. מולי ניבט אבי הצעיר, ניצב זקוף לצד קבוצת נערים, כולם לבושים בבגדי הספורט הרשמיים של בית הספר היהודי בברלין. הנה אבא שלי! אני צועק בהתרגשות, אך התמונה מתחלפת. ארבעתנו ממתינים בדריכות שהיא תחזור. כשהיא מופיעה, אני קורא את הכיתוב שמתחתיה: יום ספורט בגרונואלד – נבחרת תלמידי בית הספר "ריקה-שטראסה". מימין המורה ישראל שרייבר. רעד עובר בגופי ודמעות בעיניי.

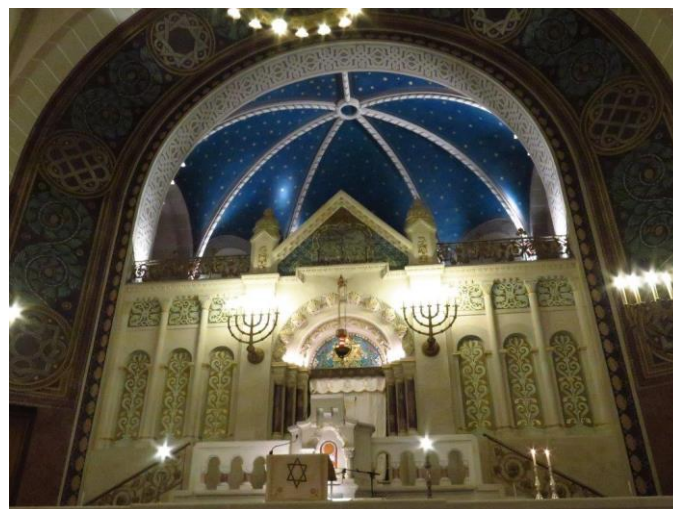

בהמשך היום אנחנו מבקרים בבית הספר התיכון על שם משה מנדלסון, שבו סיים אבי את לימודיו, וב'ריקה-שטראסה שולה', זהו בית הספר היהודי, שבו שימש כמורה וכמחנך. כעבור שבוע ימים, בתום ביקורנו בברלין, אמר לי דורון, שזה היה עבורו היום המרגש ביותר בטיולנו המשותף.

אנחנו מסיימים את היום המרגש של ערב חג הסוכות באולם בית הכנסת הצמוד לבית הספר "ריקה-שטראסה" ומשתתפים בתפילת החג הנערכת כאן. (בית הכנסת שופץ ונחנך מחדש ב-2007 והיום הינו גדול ומפואר).

בית הכנסת מבחוץ

ומבפנים

אני נפעם מן המפגשים הללו עם עקבותיו של אבי בברלין אני מרגיש שהם ממש סוגרים מעגל בחיי.

דיור מושלם
שירותי דיור מוגן בביתך
**עכשיו יותר
מתמיד...**

הפתרון המושלם לאזרחים ותיקים בחיפה (למעט קריית חיים) **עכשיו הבית!**

הצטרפו עוד היום ותהנו מחבילת שירותים בהתאמה אישית:

- ידיד טלפוני
- מוקד טלפוני 24 שעות ביממה
- שירות ביקור רופא
- חשמלאי ואינסטלטור בשעת חירום
- סייר ביטחון
- סיוע במקרה של נפילה
- פיזיותרפיה, דיאטנית וריפוי בעיסוק
- הנחה במחלקות האישפוז של הארגון
- ארוחות צהריים טריות יום-יום
- שירותי ניקיון
- עבודות אחזקה ותיקונים
- שירותי כביסה וגיהוץ
- קניות ותרופות
- ליווי לביקורים במרפאה או בבית חולים

פרסום מכטינגר

השירות ניתן על ידי "פסגות כרמל" ארגון עולי מרכז אירופה, ס. חיפה

חייגו עכשיו: 04-8119444 ימים א'-ה' בין השעות 10:00-15:00
beit-horim.org/דיור מושלם/